

Den 24. Februar — staar der saa videre — henvender Nibe Bank sig til afdøde Finansminister Vilhelm Lassen, og jeg maa sige til Ære for de høje Finansministres — ikke blot den afdøde, men overhovedet de høje Ministres — gode Hjerte — om end! ikke saa meget til Ære for deres gode Forstand —, at de gennemgaaende i forskellige Provinsbyer have faaet forskellige ret omtvistelige danske Jurister til Venner og Fæller i deres Partis Sager. Dette er kedeligt, men naturligvis, naar man har Magten, risikerer man, at alle Møllene søge derhen. Denne Direktør for Nibe Bank skriver alt-saa et kærligt Brev — ja, jeg antager, det var et kærligt Brev, det har i alt Fald virket — til den afdøde Finansminister om, at han sidder meget daarligt i det, og efter hvad jeg har hørt af onde Tunger — nej, det var egentlig gode Tunger —, har Tanken om Garantien gjort et meget stærkt Indtryk paa denne Mand. Han søgte om, at man vilde være saa elskværdig at garantere ikke blot Nibe Banks Gæld, men ogsaa Bankens Aktier, fordi han selv laa inde med dem og fandt, det var Synd, at han skulde tabe paa dem. Efter den Fremstilling, her er — og den maa jeg jo holde mig til —, lader Finansministeren Ordren gaa videre og træffer en vidunderlig mærkelig Beredvillighed — jeg kan ikke finde Ord stærke nok for min Begejstring — hos Landmandsbankens Direktør og de andre Herrer af Bankerne, virkelig et varmt Hjerte for denne Nibe Bank, et saa varmt Hjerte, at man næsten skulde tro, at de Herrer Bankdirektører hørte til Reformpartiet der paa Egnen. Jeg kan i alt Fald ikke forstaa, hvor den Kærlighed kommer fra, men man garanterede hele Nibe Bank og garanterede oven i Købet for dens Gæld til Løgstør Bank i saa stort Omfang, som man mente var nødvendigt, for at denne kunde være solvent. Man garanterede altsaa overfor alle Løgstørs Kreditorer, Bankkreditorer og andre Kreditorer. Det skulde vel ikke ligge i visse københavnske Bankers Interesse, at Hr. Vilhelm Lassen mødte saa stor Beredvillighed, en Beredvillighed, som jeg, i den Tid jeg i det høje Folketing har haft med Banksager at gøre, meget sjældent har set udvist fra Bankernes Side mod Statsmagtens Ønsker.

Som sagt: Finansminister Lassen gik til Bankkomiteen — og som Bankkomiteens Medlemmer saa smukt og poetisk skrive: „under Hensyn hertil og for at forhindre, at den i Hovedstaden opstaaede

Mistillid skulde brede sig til Banker og Sparekasser i Provinsen, hvilket kunde faa uberegnelige Følger“, besluttede Komiteen at inddrage Nibe og Løgstør Banker under Garantien. Ja, mine Herrer, hvis Nibe Bank var gaaet, var sikkert Danmark gaaet, men som sagt: de uberegnelige Følger komme igen Gang paa Gang, og man skræmmer os tilsidst saa længe dermed, at naar de uberegnelige Følger virkelig komme, er jeg ikke sikker paa, at vi ville tro paa dem. Atter overtager Landmandsbanken Garantien med den berømte Rekurs til Bankkomiteen, og en af Landmandsbankens Filialbestyrere ansættes til Direktør for Nibe Bank, og saa gaar det.

Jeg ønsker kun at sige til Slut om dette, at Sagfører Larsen, der nu sidder under Laas og Lukke, længe efter at disse Ting var komne frem fik Lov til at sidde som Bankdirektør, og at han oven i Købet sad i Skyldraadet som Statens Repræsentant deroppe. Ja, jeg vil sige, det røber en Liberalitet hos den høje Regering, som virkelig glæder mig, en demokratisk Medfølelse med dem, der ere komne i Ulykke.

Nu skal jeg bruge den højtærede Finansministers Udtryk: saa kommer Fredericia Bank. Fredericia Bank var i Tidernes Morgen en Afdeling af Landmandsbanken. Jeg ved ikke, om det var den Gang eller lidt senere — jeg tror, det var den Gang —, at der var en udmærket Mand, som De have hørt omtale, der hedder Arnold Melchior, en falleret Vekslerer, der vistnok er straffet for urigtig Fallit, men ellers en Hædersmand, og som i sin Tid havde været med til at bibringe Fredericia Bank meget store Tab. Jeg siger det, for at de Herrer skulle gøre en Note i Tankerne, naar jeg senere kommer dertil. Bankens Aktiekapital var 100,000 Kr. ifølge det sidste Regnskab, vi have — jeg tror, det er af 31. December 1907 —, Reservefonden var 70,000 Kr.; altsaa Bankens ejede 170,000 Kr. mere, end den skyldte. Nu er Underskuddet 830,000 Kr. Dette plus de 170,000 Kr. bliver 1 Mill. Kr., der er tabt i Løbet af 1 Aar. Det er virkelig ganske kønt, og det mest ejendommelige er, at Detailhandlerbanken synes at være en Englebank i Sammenligning med Fredericia Bank. Tænk en Gang: Af Bankens samtlige Aktiver, $2\frac{2}{3}$ Mill. Kr., er den ene Million tabt i Løbet af — ja, regnskabsmæssigt set i Løbet af mindre end et Aar, i Løbet af 2 Maaneder. Nu kom Fredericia Bank ind under Bankgarantien. Der staar i et Promemoria i Dagbladet „Børsen“ af 30. November fra